ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2004

Historie jednoho domova na Volyni.

Domov je to místo, kde jsme se narodili, nebo je to místo, kde jsme prožili své dětství a dospívání? Já se domnívám, že je to obojí a zvláště domov je tam, kde žijí rodiče a sourozenci v harmonické pospolitosti.

Každý domov má svou historii. Někdy je to historie poklidného vývoje celých generací, někdy je to bouřlivé drama, které poznamenává rodinu na celý život. Nejde tady jen o vnitřní soužití rodiny, ale více o vnější vlivy a okolí.

Mnoho rodin na Volyni zasáhly dramatické vnější okolnosti, které vedly k zániku celé rodiny a domova, jak tomu bylo v Českém Malíně a řadě jiných míst. U jiných rodin došlo ke ztrátě domova a některých členů rodiny. Jen málo rodin na Volyni zůstalo nedotčeno a prožily neklidné období beze ztrát svých blízkých.

I náš domov má svou historii. Zemědělsko -ovocnářská usedlost, kde jsem se narodil a prožíval v kruhu rodiny a sourozenců dětství a dospívání byla v malé české kolonii 5 km jižně města Lucka. Usedlost byla umístěna na mírném návrší, odkud byl krásný pohled do okolí a především na město Luck. Dominantním členem rodiny byla maminka, i když si to otec nepřipouštěl. Byla zbožňována všemi sourozenci. Jí především vděčíme za krásné mládí a dospívání. Ona to byla, která z nás vychovala čestné lidi s vyhraněným postojem k nepravostem, jako jsou lež, kouření, alkohol a jiné lidské poklesky. Oba s otcem nám vštěpovali lásku k Československu a k českému jazyku.

Zdálo se, ze historie našeho domova bude přímočará a bez velkých výkyvů. Přesto tomu tak nebylo.

Přišla druhá světová válka. Poloha usedlostí a našeho domova na návrší se později stala osudnou. Volyní i přes náš domov se třikrát přehnaly válečné vlny.

První vlna byla v německo-polské válce v roce 1939. Tato válečná vlna nás zasáhla jen okrajově. Projevilo se to ustupující polskou armádou a rozmístěním jednotek ve velké ovocné zahradě. Hlavně potom ponecháním výzbroje a hlavně výbušnin. Výbušniny bylo nutno střežit, aby se nestaly kořistí dětí a nezodpovědných osob. Projevilo se to i množstvím polských běženců, které rodina plně podporovala.

Druhá válečná vlna probíhala v sovětsko-německé válce v roce 1941. To již bratr Svaťa vykonával vojenskou základní službu v sovětské armádě a tím byl vtažen do válečných událostí.

Náš domov zasáhla druhá válečná vlna již více. Sovětská armáda vybudovala obranné postavení spočívající v zákopech a protitankových minových polích na polích nedaleko zahrady. Hrozilo, že v nastávajících bojích bude usedlost zničena a hrozil i zánik celé rodiny. Postup německé armády byl tak rychlý, že k přímým bojům o tato postavení nedošlo. Jen německé motorizované dělostřelectvo zaujalo palebné postavení za zahradou a vedlo palby na východní okraj města Lucka.

Třetí válečná vlna na jaře roku 1944 zasáhla náš domov a rodinu v plném rozsahu. Z rodiny odešli muži směrem na východ, aby urychlili nástup do československé zahraniční armády.

Fronta z východu na západ se přiblížila i k našemu domovu.

Návrší s dobrým výhledem na město a okolí se stalo osudným. Obě bojující strany svedly o toto návrší řadu bojů. Dvouhektarová zahrada se stala cílem paleb dělostřelectva obou stran. Později o toto návrší, kde byly i stavby usedlosti bojovala i pěchota. Návrší několikrát měnilo svého majitele, jen zákopy z východní nebo západní strany zahrady a pohřbení vojáci - vše svědčilo o úpornosti bojů.

I stavby usedlosti dlouho neodolaly. Nejdříve shořela stodola s přístavkem a později i obytný dům. Shořel nábytek, ošacení rodiny, obilí a potraviny. Jen sklep a studna zůstaly nedotčeny. Stejně byla postižena i domácí zvířata. Ženská část rodiny a stařičký otec se zachránili v bytelném zděném sklepě zesíleném vrstvami klád u souseda.

Tak se naplnila historie jednoho domova na Volyni. Zbyly jen komíny, trosky, polámané ovocné stromy a prostor rozrytý množstvím okopů a zákopů. Domov na Volyni přestal existovat. Zůstaly jen krásné vzpomínky na mládí a prožité údobí až do dospělosti. Druhým domovem se stala vlast Československo, ale to je jiná historie.

Miroslav Novák

Vyprávění podle vzpomínek Jaroslava Kuczery

(dokončení)

Bylo pondělí 17. listopadu 1941, když se vlak s našimi čtyřmi kamarády vydal v 19 hodin z Dungusu na jih, směrem Taškent. Cestou to bylo velice špatné s jídlem, ještě štěstí, že hoši měli našetřené nějaké suchary. Ještě horší to však bylo s hygienou. Jarda se slzami v očích přerývaně vypráví, jak bylo pro dospělá děvčata obtížné vykonat tělesnou potřebu. Všechen stud musel jít stranou. (A tehdy se lidé ještě styděli, zvláště děvčata). V tomto případě to ovšem nešlo jinak než s pomocí chlapců. Dveře vagonu se pootevřely a chlapci drželi děvče za ruce. Obtížné to bylo také s nemocnými. Jednou onemocněl otec dvou dospělých dcer. Nezbylo jim nic jiného, než ho v jedné stanici nechat a spoléhat na to, že se dostane do nemocnice. Vlak nemilosrdně pokračoval v cestě.

Čtyři kamarádi byli stále v sovětských uniformách. Hrozilo jim nebezpečí, že při kontrole je mohou sovětské orgány prohlásit za dezertéry a poslat je zpět. Těžko by asi pochopily, že se vojenské službě nevyhýbají, ale že jedou do armády, která je jim bližší. Požádali tedy Poláky o civilní oblečení. Ti jim ochotně vyhověli, ale poskytnutý civil byl samé cáry a hýbaly jím vši.

Naši chlapci byli ve vlaku pasažéry navíc. Museli tedy mimo jiné opatřovat dříví na topení. To znamenalo ve stanicích ukrást, co se dalo. Zájemců o otop bylo ale více, takže najít kus dřeva bylo vždy velké umění.

Po strastiplné cestě se vlak dostal do Samarkandu. Zjistilo se však, že Poláci zde již nejsou a že nezbývá než se vrátit. To pro naše hochy ovšem nepřipadalo v úvahu. Mohli by je zatknout, prohlásit za dezertéry a zastřelit. Cestovali tedy dále, jak to jen šlo. Když je vyhodili z jednoho vlaku, nastoupili do druhého. Nejhorší to bylo s jídlem. Měli nesnesitelný hlad. Poláci jim sice vždycky něco dali, ale sami měli málo, a hlavně byli z lágrů strašně vyhladovělí. Chlapci se tedy snažili něco vyžebrat nebo ukrást. Obojí však bylo velice obtížné.

Všude byla totiž taková nouze, že nebylo ani kde žebrat, ani co ukrást. Josef Kytl vzpomínal, jak na bazaru převrhli jednomu Uzbekovi pytel s meruňkovými peckami, pak mu je pomáhali sbírat a jako odměnu každý dostal hrst pecek.

Když je jednou zase vyhodili z vlaku, šli na místní úřad a hlásili se jako Poláci, kterým ujel vlak. Na dotaz, zda mají nějaké doklady, odpověděli záporně. Po chvilce dohadování jim vydali „udostoverenije"(potvrzení) na jména, která uvedli. Kučera byl Liška a jména ostatních si již nepamatuje. Teď se cítili bezpečněji. Stále však cestovali sem a tam, až skoro do Vánoc. Při tom cestování zažili různé příhody. Jednou chtěli přenocovat v odstaveném nákladním vagónu. Ze spánku je probudily nárazy, jako by se vagóny řadily. Než si uvědomili, co se děje, vlak s nimi ujížděl do neznáma. Jim to ale nevadilo. Nikam nemířili a nikdo je nikde nečekal.

Jarda Kučera zažil při tomto cestování zvláštní příhodu. Při jedné zastávce na něho přišla řada opatřit něco k jídlu. Vystoupil, ale než stačil něco sehnat, vlak mu ujel. Byl ve zlé situaci, ale nezoufal. Vyrazil po směru jízdy vlaku. Po určité době narazil na menší zastávku, na které měl službu jediný železničář. Jarda vešel, pozdravil a poprosil o jídlo. Železničář mu nabídl vařené brambory. Byly sice velké asi jako vlašské ořechy, ale jemu připadalo, že nikdy předtím tak dobré brambory nejedl. Po jídle poděkoval a pokračoval v cestě. Pak se dostal na větší nádraží, kde stál vlak s cisternami. Když se vlak rozjížděl, Kučera chtěl naskočit, ale železničář, který tam měl službu, ho shodil. Jarda upadl, a jak byl zesláblý, těžce se mu vstávalo. Vlak již začal nabírat rychlost, když vtom mu jiný železničář podal ruku a doslova ho vtáhl na vagón. Projížděli různými stanicemi, až konečně zastavili na jednom velkém nádraží. Jarda seskočil a chodil po nástupišti. Ke svému velkému překvapení tam potkal Pepíka Kytla a oba Poláky. Jak byli šťastni, že jsou zase pohromadě!

Kvapem se blížily Vánoce. Chlapci se shodli na tom, že již déle takto žít nemohou a rozhodli se jít pracovat do kolchozu. V kolchoze je přijali a přidělili je na meliorační práce. Měli prohlubovat meliorační strouhy. Dostali na to motyky na dlouhé tyči, podobné volyňským „chmelačkám". Strouhy byly asi tři metry hluboké. Vykopané kusy zeminy chlapci postupně vytahovali nahoru. Pro vyzáblé a vyhladovělé hochy to byla veliká dřina. Dostávali za to 490 dkg ovesného šrotu a kroupy, jaké nikdy předtím ani potom neviděli. Z ovesného šrotu jim stará Uzbečka pekla "lepioški" (placky). Spali v chaloupce-lepenici, zvané „kibitka", na pryčnách, na kterých byla sláma podobná spíše řezance, plná vší.

Panoval tam nesnesitelný hlad. Naše chlapce zachraňovaly od nejhoršího hrdličky, kterých tam bylo všude plno. Pro Uzbeky byly hrdličky posvátnými ptáky, ale chlapcům moc chutnaly. Časem, bohužel, také došly. Ani vyžebrat se nic nedalo, nikdo nic neměl a tak nemohl ani darovat. Sem tam dostali chlapci jen hrst sušených moruší. Žebrání bylo někdy i nebezpečné, zvláště pokud by žebrali u žen. Platily zde islámské zákony, ženy chodily zahalené, a muž, zvláště jinověrec, je nesměl oslovit. Mohl být za to zmlácen nebo i zabit.

Lidé jedli i psy, kteří jim tak zachraňovali život.

Do tohoto bídného života se začal šířit tyfus. Onemocněl Kučera i Dubienski. Oba měli vysoké horečky, vůbec o sobě nevěděli. Je zajímavé, že všichni chlapci spali na jedné pryčně, a přesto Pepa Kytl s Kazikem Tasem tyfus nedostali. Snažili se kamarádům pomoci. Sehnali dvoukolý vozík „arbu", tažený mulou, a vezli je do nemocnice. Cestou prasklo boční upevnění spojující obě oje, „arba" se převrhla dozadu a nemocní vypadli. Pepa s Kazikem museli vše opravit, nemocné znovu naložili a pokračovali v cestě do nemocnice vzdálené asi 20 km. Když tam konečně dorazili, pro nedostatek místa je nepřijali. Museli se vrátit a druhý den jeli znovu. Tentokrát byli chytřejší. Položili nemocné před vchod do nemocnice a schovali se za roh. Když uviděli, že se nemocnice o nemocné přece jen začala zajímat, pomohli je přenést dovnitř. Jaroslav Kučera měl tak vysoké horečky, že si z toho nic nepamatuje, zná to jen z vyprávění Josefa Kytla.

V nemocnici bylo tak málo místa, že na postelích širokých asi jako dnešní válenda leželi po dvou, vždy s nohama u hlavy druhého pacienta. Naše nemocné položili na zem.

Kučera nabyl vědomí až po týdnu. Jen podle kalendáře poznal, jak dlouho o sobě nevěděl. Situace s místy v nemocnici se zlepšila teprve tehdy, kdy zemřel větší počet lidí. Pak již měl každý svou „kojku" (nemocniční postel).Okny viděli, že venku začíná jaro. Sluníčko krásně svítilo a naše chlapce to táhlo zpět ke kamarádům. Domluvili se, že půjdou za lékařem, aby je již propustil, že se cítí dobře. Po zevrubné prohlídce jim lékař vyhověl. Vyrazili druhý den časně ráno. Těch 20 km zpátky šli celý den. Na místo dorazili kvečeru. Kamarádi zrovna vařili psa. Když je spatřili, úplně oněměli, mysleli si totiž, že už jsou dávno na onom světě. Vzpamatovali se teprve tehdy, když Kučera řekl: „Co čumíte? Dejte nám kus toho masa, ať se konečně najíme".

Mnoho lidí si asi řekne, proč z nemocnice tak pospíchali. Měli k tomu důvod. Dověděli se totiž, že Poláci tentokrát již doopravdy odjíždějí do armády. Brzy po jejich návratu tudy skutečně projížděl polský „ešelon" a odvezl je do polské armády.

Kučeru a Dubinského přijali do armády ihned. Kytl a Polák Tas měli s přijetím potíže. Kytla pokládali za Žida a Židy do armády brali neradi. Nedůvěru vzbuzovalo jeho příjmení a vlnité vlasy. Když ho prověřovali, chtěli, aby se polsky pomodlil Otčenáš. Pepa ho polsky neuměl. Tím to bylo dovršené. Nakonec mu pomohl jeden dobrý člověk, snad právě židovského původu, který měl před válkou zastoupení firmy Škoda ve Varšavě. Tas se zase nelíbil proto, že měl černé vlasy a byl snědý. Nakonec to však i s ním dopadlo dobře.

Kučera a Dubienski tedy již byli vojáky. Kučeru tehdy Poláci zapsali polsky jako Kuczeru a to mu zůstalo dodnes. Po přijetí museli projít odvšivením. To znamenalo, že se museli svléci donaha a vše naházet na jednu hromadu. Tu pak ihned zapálili. Potom je ostříhali, oholili všude kde to jen šlo a namazali nějakou mastí. Pak šli do „báně". Po koupeli je již čekalo čisťounké nové prádlo a anglické stejnokroje. Po této proceduře ještě celý týden dávali vše do „vošobojek" (odvšivovacího zařízení). To si oddechli od těch vší! Ten, kdo to nezažil, neví, jaké to je, když člověka dnes a denně užírají vši a těžko pochopí, jaké je to utrpení.

Naši krajané se tedy rozešli. Se vstupem do polské armády přestal hlad i vši. Po určitých dohodách a neshodách se sovětskou vládou začal přesun polských jednotek na Střední východ. Cesta vedla přes Kaspické moře do Persie. Na sovětském území ještě dostali k jídlu slanečky, ale v Persii, ve městě Páhlaví jim již běželi naproti trhovci a nabízeli jim velké placky chleba, vařená vejce a hlavně datle. Všichni byli jako v Jiříkově vidění. Na jedné straně hranice hlad a nouze a na druhé takové množství jídla. Neměli ovšem za co kupovat. Jarda měl ještě z domova plnicí pero. Ukázal je Peršanovi a ptal se, co mu za ně dá. Ten ho přivedl k hromadě datlí a řekl mu, aby si vzal, kolik chce. Najedl se jich tolik, že je dodneška nemůže ani cítit. Přejedený, nebo jak on říká „přežraný", nebyl sám. Vyhladovělí lidé, trápení zimou a hmyzem se přejídali bez mezí. Tato idyla trvala asi týden. Bylo to o Velikonocích 1942. Období hladovění v nich zanechalo pocit, že si musí dělat zásoby. Ještě dlouho si nechávali do zásoby suchý chléb na horší časy a „zaneřáďovali" jím stany.

Idylka končila tím, že přijely nákladní vozy s plachtami, řízené indickými řidiči, a jelo se do Svaté země. Jelo se směrem na Teherán. Šílenou jízdu v horách nad strmými srázy řidiči zvládli na výbornou. Po krátkém pobytu v Teheránu pokračovali dále. Konečně Palestina, země zaslíbená! Židé pracující v citrusových sadech jim házeli do vozů pomeranče. Bylo zde mnoho Židů z Polska, a tak nebylo zvláštností slyšet místní obyvatele mluvit polsky. Pobývali v Tel Avivu, tábořili v okolí Gazy a na zimu se přemístili do Iráku. Pluli lodí kolem Arabského poloostrova, Rudým mořem do Perského zálivu. Po souši se pak dostali k Mosulu. Utábořili se asi 2 km od něho. Tam se znovu sešli s Josefem Kytlem. Kuczera sloužil u protiletadlového dělostřelectva a Kytl u pěchoty v Samodzielnej Brygadzie Strzelców Karpackich (V samostatné brigádě karpatských střelců).

U Mosulu tábořili celou zimu, a tak se Jarda s Pepou často navštěvovali. Zabezpečení vojáků zde bylo perfektní po všech stránkách, ale přesto zde došlo k několika sebevraždám. Bylo to zřejmě vlivem dlouhého odloučení od blízkých, plného strádání. Vždyť mnohým z těch vojáků při té strastiplné cestě z lágru někdo z rodiny zahynul. Většina vojáků se však radovala ze života. Pod vedením jednoho z důstojníků si založili pěvecký soubor, Jarda, jako velký milovník zpěvu, do souboru ihned vstoupil. V neděli chodili zpívat do katolického kostela. V Mosulu to byl jediný křesťanský kostel. Z kruchty s oblibou pozorovali krásná arabská děvčata dole v kostele. Byly to křesťanky, a tak v kostele byly bez čadry.

Po pobytu v Iráku se znovu přemístili do Palestiny. Za nějakou dobu se dostali do Egypta a odtud odjeli bojovat do Itálie. Kuczera se zúčastnil se svou jednotkou bojů o Monte Cassino. Po válce se s ní dostal do Anglie. Jako voják ze Západu se obával návratu domů, a po únorových událostech to pro něho už vůbec nepřipadalo v úvahu. Odjel do Kanady ke krajanům z Volyně. Oženil se s dcerou pana Košťála a žije tam dodnes. Setkal se tam také znovu se svým kamarádem Pepíkem Kytlem. *Václav Kytl*

Co zbylo z odkazu Masarykova ...

Nám stárnoucím a starým při těchto slovech ještě zamrazí v zádech - Prezidente Osvoboditeli - odkazu, který jste vložil do našich rukou, věrni zůstaneme. Těmi slovy jsme žili a umírali ve válce, pod útlakem a v exilu, celý svůj život.

Co však z toho odkazu zbývá těm mladým? Nejednou mám pocit, že Masaryk se zařadil někam mezi pomníky v lapidáriu, mezi maršála Radeckého a Klementa Gottwalda. Je mi z toho smutno, leč nemohu jim to mít za zlé.

Zbylo vůbec něco z Masarykova odkazu? Už ne Masarykova Československá republika od Jasiny až do Áše, která chtěla usilovat o humanitu a spravedlnost. Přežila svého zakladatele jen o rok. Stát, který po válce převzal její jméno pomalu ale jistě sklouzal v ideologickou nesnášenlivost. Pak i ta Československá socialistická republika vzala za své. Česká republika - její nástupkyně - se k Masarykovi příliš nehlásí. Masarykovské heslo - nebát se a nekrást - se nám dnes jaksi nehodí o nic víc než masarykovská zásada práce drobné.

Chceme přece podnikat a mnohde ještě privatizovat a to se nám přece nehodí do krámu. Masarykovy představy jako by odpovídaly spíš devatenáctému než jednadvacátému století. Jako by se Masaryk opravdu hodil jen na pamětní medaili.

Myslím, že se tím zoufale ochuzujeme, že právě v této dezorientované fázi našich dějin potřebujeme objevovat Masaryka. Ne však onoho „tatíčka", ani onoho „Osvoboditele" z pomníků a medailí, nýbrž myslitele naší novodobé totožnosti. Připomíná nám třeba, že v lidském životě jde o to, aby měl smysl, abychom nejen žili, nýbrž pro něco žili. Smyslem našich osobních životů není stále stupňovat spotřební úroveň, ještě něco si koupit. Smyslem naší společné totožnosti, kterou vyjadřujeme státností, není zaručit, abychom se měli jako třeba Němci. Ať nám reklama tvrdí co chce, o tom to není. Pro Masaryka to bylo o tom, abychom v zemi tolikrát poznamenané porobou vychovávali národ lidí přímých a čestných, svobodných a odpovědných:

To masarykovské je, že život potřebuje být doopravdy ne hochštaplerský a zamlžování dějin jak to někteří naši pseudohistorici nám předkládají, že vše bylo jinak. Ne, nepotřebujeme stavět Masarykovi pomníky, vyrazit mu pamětní medaili či pronášet oslavné řeči. My potřebujeme hledat, co to znamená masarykovsky žít, pak naši mladí půjdou s námi a rádi.

Václav Dubec

Jen aby nám to vydrželo!

Téměř ve všech příspěvcích, tak jako všichni, se vracím do minulosti. Dnes bych se pokusil napsat něco o současnosti. Krásné povídání o lenoších říká, že blaze tomu, kdo nic nemá atd. To platí i dnes v plné míře. Ovšem dnes by se mělo také říkat o těch, kdo něco mají a jaké s tím mají starosti to uhlídat. Ti již tak směle neuléhají a o vstávání ani nemluvě.

V rámci restitucí nám byl mimo jiné také vrácen rybník. On sice již ani moc jako rybník nevypadal. Byla to spíše větší louže, zarostlá rákosem. Členové Rybářského svazu mu velkou péči nevěnovali. Zato s větším elánem jsme se vrhli do práce my. Rybník jsme vyčistili a zvětšili, nasypali ostrůvek a vybudovali malé molo. Finančně nám v tom pomohl bratr Jarda z Toronta. Vše, co podnikáme, je v souladu s požadavky ochranářů přírody. První rok jsme rybník osadili kapry, tolstolobiky a bílými amury. S naivní důvěrou v lidskou poctivost jsme rybník hlídali jen namátkově. Občas tam mrkl někdo z rodiny ve dne. Já jsem tam šel několikrát v noci. Důvěřivost se nám nevyplatila. Kapři byli téměř vyloveni. Zůstali jen býložravci.

Druhou sezónu jsme byli již chytřejší. Zvláště, když nám dobří přátelé donesli, jak nás pytláci sledují. Parta jich šla lovit. Měli s sebou mobilní telefon. Na náměstí zůstal další, který nás hlídal. Jakmile jsme se objevili, ihned hlásil, že Kytlovi jdou. Nezbylo nic jiného, než hlídat dnem i nocí. Taková noc není nic lehkého. To se musí za noc několikrát vstávat a obcházet rybník. Abychom vše mohli osvítit, máme halogenní svítilnu, která dosvítí až 800 m. Samozřejmě že také pistoli a mobilní telefon. Osobně mám navíc růženec a modlitby. Obchůzky nesmí být pravidelné. Po každé zdařilé obchůzce poděkuji Pánu Bohu, že vše dobře dopadlo a On mě doposud vždy pomohl. Hlídání se vyplatilo a výlov byl jednou tak bohatý.

V minulém roce jsme to zopakovali. I když jsem onemocněl leukemií (dárek za službu vlasti v uranových dolech), jak jen jsem pookřál, již jsem hlídal rybník. Je samozřejmé, že bych to vše sám nezvládl a že mi pomáhá celá rodina. Semtam se střídají synové a manželka mi přináší jídlo. Během prázdnin mi pomáhali vnukové Jaroušek a Pepíček. Svorně zanevřeli na zubní kartáčky a mýdlo, ale věrně sloužili. Babičce tím přibyla starost s vařením, ale již nemusela tahat tašky jídla 1,5 km daleko. Ještě, že hoši nejsou vybíraví. Stačí jim francouzské brambory, oblíbení „golubci", řízky z cuket. Bombou celé sezóny byly okurky nakládané volyňským způsobem. Děda dávkuje višňové listí, kopr, křen a česnek, babička má na starosti správně slaný nálev. Těch okurek se snad snědl metrák. Na rybníce jsme opékali vuřty, šašlik a udili ulovené ryby. Těm klukům se tam tak líbilo, že již jen čekají, kdy to zase propukne.

Výsledek hlídání byl výborný. Během šesti měsíců se nám podařilo i přes velké sucho vychovat ryby požadované velikosti 1,2 až 1,5 kg. Export požaduje tyto váhy. Tentokrát jsme - respektive syn Váša - zorganizoval výlov na patřičné výši. Pozvali jsme dobré přátele a spolupracovníky a dle toho zařídili i patřičné pohoštění. Synův dobrý známý přijel s vojenskou polní kuchyní. Vařil guláš, ohříval výborné klobásy a samozřejmě, že podával velice dobrý grog. Asi tak nějak chutnal ten, který se Švejk naučil vařit od zpustlého námořníka.

Když jsme po výlovu zasedli v užším kruhu v naší

„rybářské baště", najednou jsme zjistili, že jsme všichni Volyňáci anebo poloviční. Povídalo se o všem možném, vzpomínali jsme svorně na pohostinnost našich rodičů. Vzdychali jsme přitom, že to s námi asi zanikne. Po delší chvíli Ing. Jaroslav Kremla řekl, že když vidí, jak ti naši Váša s Járou pobízejí, tak to asi bude pokračovat. K té pohostinnosti jsme zapomněl poznamenat, že nikdo z pozvaných nepřišel s prázdnou. A tak, snad to takové poreemigrační zvaní: „Zajiždějte do dvora, pojďte do chátě, sedejte za stůl, jezte, pite a berte si" hned tak nezmizí.

O tom jsem se přesvědčil, když jsme přivezli naložené švestky, které jsem natrhal při hlídání, do palírny dobrého krajana pana Fencky. Do té doby jsem ho znal pouze z vyprávění syna Váši. Mohl jsem ho posuzovat podle dobrot - těch tekutých - které mi posílal. Osobní setkání předčilo veškeré očekávání. Je zajímavé, že my, krajané, když se sejdeme, máme vždy o čem povídat a zdá se nám, jako bychom se odjakživa znali. Přijel jsem tehdy se synem Járou. Ten zná všelijaké polsko-ukrajinské průpovídky a o životě na Volyni jen vše hltá.

Bylo to pár hezkých chvil než se to „vyhnalo". Krajan Fencka nabízel k ochutnávání různé tekuté dobroty. Syn Váša přivezl dobrou „zákusku", panu Fenckovi ze zdravotních důvodů šunku. Bylo nám tak přátelsky teplo! Pak jsme se jen již radovali, že jako začátečníkům nám to z těch švestek dost „dalo". Teď jen, aby nám pán Bůh zdraví dal a mohli jsme to zopakovat! *Václav Kytl*

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Litoměřice

Členská výroční schůze SČVP se konala 23. 1. 2004 od 10.00 hod. v Klubu vojenských kasáren Pod Radobylem. Přes dost mrazivé počasí se sešlo kolem 70 členů, kteří si před zahájením schůze vyrovnávali členské povinnosti.

Po úvodních bodech programu byla věnována vzpomínka zemřelým členům v tomto roku a minutou ticha byla uctěna jejich památka.

Ve zprávě o činnosti regionu, kterou i s úvodníkem, hodnotícím události roku, připravil a přednesl vedoucí krajan Josef Kozák, následovaly informace o důležitých akcích.

8. 5. 2003 organizace SČVP, ČSBS, ČsOL a zástupce MěÚ Litoměřice uspořádaly společně akci k 58. výročí ukončení 2. světové války s pietní vzpomínkou u památníku obětem války na litoměřickém hřbitově, kde členové jmenovaných organizací pokládali kytice, zahrála státní hymna a čestná vojenská stráž provedla na povel velitele k poctě zbraň. Krajan Kozák pak v krátkém proslovu připomněl ty slavné i tragické události, které se staly před 58. léty. Stejným způsobem byla uctěna památka obětí, zahynulých v koncentračním táboře Richard před pomníkem v prostoru tohoto bývalého koncentráku.

10. 5. 2003 se členové již jmenovaných organizací účastnili celostátní akce - Terezínská tryzna.

V průběhu roku se také mnozí členové účastnili pietních akcí k 60. výročí vypálení Českého Malína na Volyni.

Tyto velkolepé akce s bohatým pietním programem byly velice krásně a detailně zaznamenány a uveřejněny také ve Zpravodaji.

Poslední akcí v tomto roce bylo 26. 9. 2003 již tradiční svatováclavské posvícení. Kromě vzpomínání na volyňská posvícení ing. Josef Vlk přednesl obsažný, bohatě fundovaný referát k 80. výročí založení České matice školské a matičních škol na Volyni, přičemž vzpomněl všech osobností té doby, které se na tomto kulturním dění podílely.

V dalším bodu programu vedoucí Josef Kozák připomněl pestrou historii založení Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel v litoměřickém regionu.

Historie začíná v roce 1991 sdružením pěti krajanů v Roudnici n. L. - krajanem Mikulášem Průšou, kteří se pak připojili k devíti krajanům v Litoměřicích již pod vedením krajanky Milušky Dědkové. Členů organizace přibývalo, a tak na zakládající schůzi 3. 2. 1991 byl zvolen jedenáctičlenný výbor s krajankou M. Dědkovou ve vedení, dále byli zvoleni tři aktivisté historické komise v čele s plk. v. v. Miroslavem Novákem a také tři členové revizní komise.

Vzhledem k tomu, že v té době probíhala reemigrace Čechů z východní Volyně, zejména z oblasti postižené černobylskou havarií, osídlovaných převážně v litoměřickém regionu, bylo nutno a záhodno přijímat i tyto Čechy do Sdružení. Tím nastaly pro organizační výbor zvláštní, časově náročné, ale záslužné úkoly. Členové výboru se velice ochotně angažovali v poskytování nejrůznější pomoci novým krajanům tak, aby jejich adaptace na nové životní prostředí probíhala snadněji. Opakovaně byly pořádány přátelské návštěvy osídlených rodin a ty zase byly zvány na naše krajanská setkání.

Opakovaně pro ně byly pořádány sbírky peněžní i ošacení dle potřeby a pro děti školní pomůcky a různé dárky. Byly uskutečňovány zájezdy i do jiných oblastí k novým krajanům také s neodmyslitelnými dary.

Noví krajané se snažili zapojovat do veřejného dění, takže se brzy přihlašovali za členy našeho SČVP, ale vzhledem k jejich pochopitelným specifickým problémům se zase odhlašovali a sdružovali se ve svých uskupeních.

Tato kapitola velice činorodého života Sdružení našeho regionu by vydala na samostatný dlouhý referát, kde by bylo možné také aspoň vzpomínkou vyzvednout ty obětavě se angažující rodiny Dědkových, Zemanových, Kuchyňkových, Opočenských, Novákových, Kozákových, krajanku Vítkovou a řadu dalších krajanek. Bohužel v tomto zápisu nelze jmenovat všechny (ať mi prominou) a vše, co bylo jen z lidské, přátelské solidarity pro krajany vykonáno, ale díky skvělé kronikářce krajance Evženii Ružbatské je velice pěkně a detailně zaznamenáno v kronice SČVP našeho regionu.

V diskusní části programu vystoupil doktor Jaroslav Moravec s recenzí nové knihy Karla Richtera „Apokalypsa v Karpatech" s dodatkem na obalu „bez cenzury a legend". Doktor Moravec s velkým pochopením pro naše bolestivé vzpomínky na toto období a citlivost na zkreslování faktů upozornil, jak autor s největší péčí a důkladností soustřeďoval autentická fakta, kde není místa na jakékoli legendy, neboť hrůzná skutečnost té apokalypsy je nesrovnatelná.

V odhalení zákulisí přípravy bojů v tom nepřehledném seskupení armád čtenář vidí často neřešitelnost situací a zdá se, že jen ti „pováleční generálové" vědí vždy, kdo a kde udělal chybu.

Skutečností zůstává, že volyňští Češi šli do své země přes karpatskou apokalypsu cestou cti a hrdinství, bohužel za nesrovnatelně vysokou a nezměřitelně bolestivou cenu. Doktor Moravec s dojetím citoval z knihy pasáž té známé nám skutečnosti, když československí vojáci včetně volyňských Čechů vstoupili 6. října 1944 na československé území, tak na kolenou se slzami v očích objímali tu zem jako rodnou matku.

Na válečné téma hovořil také náš známý hrdina karpatských bojů krajan Ladislav Opočenský. Vzpomínal na ty otřesné, nepřehledné situace hned v začátku karpatsko-dukelské operace, ale také slovenské armády cikánské národnosti, která se snažila za každou cenu z boje utéct. Krajan Opočenský hodně zažil a může hodně a zajímavě vyprávět.

Pěkným příspěvkem k dobré náladě byla gratulace válečnému krajanovi Votrubovi k jeho 81. narozeninám. To se zase zpívalo „Sto lat!" a „Živio!" a hned bylo veselo.

Protože již dalších příspěvků nebylo, krajan Kuchyňka přečetl usnesení, vztahující se k frekventovaným otázkám dneška. Usnesení bylo schváleno a vedoucí krajan Kozák ukončil pracovní část programu poděkováním všem za účast a spoluorganizátorům za vydatnou pomoc, neboť i tentokrát bylo napečeno výborné domácí pečivo, které s kávou či čajem velmi dobře chutnalo. Dobrovolným dárcům poděkoval za hojné peněžité dary, kterými bylo získáno 3.350 Kč. Pak již následoval oběd dle vlastního výběru a volná zábava. *Zapsala V. Suchopárová*

Region Praha

Oznamuji našim členům, že od 31. března 2004 se budou členské schůzky regionu Praha konat opět v budově sekretariátu Obce legionářské, Sokolská 33, IV. poschodí jako vždy každou poslední středu v měsíci od 13.00 Hod. V červenci a srpnu jsou prázdninové.

Vedoucí regionu Praha Irena Malínská

VÝZVA

Chtěl bych tímto požádat bývalé občany Podcurkova, Čurkova, Rapatova a Českého Ulbárova o zaslání svých vzpomínek na tyto obce. Sepisuji o nich kroniku (u dvou kapitol je spoluautorem V. Ráža), kterou bych rád již v létě t. r. dal do tisku pod názvem „Domov v cizině". Publikace bude mít šest kapitol, rozsah asi 100 stran a potřeboval bych ji doplnit chybějícími roky narození mužů (zejména 16 a 17tiletých, kteří rukovali do 1. čs. armádního sboru v SSSR. Jejich jmenný seznam již mám. Pokud někdo z rodiny ulbárovských Jonášových ví něco o svém předkovi Václavu Jonášovi a jeho ženě, kteří se z Čech přistěhovali do Ulbárova, tak prosím o sdělení této informace. Cena připravované publikace bude odhadem asi 100 až 150 Kč, podle počtu výtisků. Zájemci o ni se mohou přihlásit na mou adresu.

Ing. Václav Petříček, Chodská 590, 441 01 Podbořany

Vážení krajané z Hrušvice,

obracím se na Vás s prosbou, zda jste neslyšeli vyprávět své prarodiče o nějakém mlynáři Václavu Bartošovi. Ten se měl v roce 1870 přistěhovat někde do těch míst. Byl to zkušený mlynář z Jižních Čech. Tam někde u Hrušvice si pronajal zchátralý mlýn a v krátké době jej zprovoznil. Proslul tím, že začal mlít takzvanou pytlovou mouku. Dle odborného výkladu jeho pravnuka to byla mouka přesátá přes pohybující se pytel. Mlel ji českým hospodyňkám na buchty. Sám pan mlynář slul velkou silou. Byl trochu snědší a měl havraní vlasy. To je vše, co o něm vím. Děkuji předem za jakoukoli zprávu, kterou zašlete na adresu: Václav Kytl, Mašťov 93, PSČ 431 56

Výzva:

Prosím pana Macha z Vizovic o sdělení své přesné adresy na adresu: Esterkesová Helena, Budovatelů 9, 771 01 Nový Jičín, tel.: 556 710 530

Jak jsme kdysi pekly chléb

Chleba jsem se naučila péci již doma od maminky. Měly jsme dřevěnou díž. Vypadala jako vyšší škopek. Tato díž se nikdy nevymývala. Když se měl péci chléb, přenesla se do kuchyně. Postavila se poblíž kamen. V zimě se topilo celý den a nalilo se do ní asi 3 litry vlažné vody. Díž se ohřála a rozmočily se v ní zbytky starého těsta a ještě se k tomu přidala malá placka od minulého pečení. Večer se tam dolila teplá voda a žitná mouka, která musela být také dostatečně ohřátá a vše se promísilo. Bylo dobré přenést mouku do tepla předem, přes noc. Ráno se díž dala doprostřed kuchyně na zem. Kousek těsta v díži byl již pěkně nakynutý, přisypala se žitná mouka, podle toho kolik chleba jsme chtěly péci. Myslím, že jsme pekly asi z deseti kil. Nikdy jsme to nevážily. Přilila se teplá voda, sůl a hrst kmínu. Top vše se muselo tzv. kopistem důkladně promíchat.

Chodilo se kolem díže s tím kopistem a těsto se míchalo tak dlouho, až bylo hezky hladké a dělalo „pš pš" - pak bylo hotové. Kopist, to je taková asi jeden a půl metru dlouhá dřevěná vařečka. Těsto bylo trochu tužší než na buchty. Ale zase ne moc tuhé, to by chleba nebyl chutný. Když bylo těsto hotové, daly jsme ho na postel a zakryly peřinou. Kvasnice jsme nikdy do těsta nedávaly. Pak jsem šla ihned zatopit do pece. Dříví muselo být připraveno předem, aby bylo suché a ihned se rozhořelo. Když dříví shořelo, uhlí se rozhrnulo po celé peci. Zatím těsto vykynulo, takže ho byla plná díž. Ošatky se posypaly moukou a na ně se pokládaly hezky vyválené bochníky těsta. Já jsem jich měla 6 a po upečení vážily asi 2 kg. Když bylo těsto na ošatkách vykynuté, žhavé uhlí v peci se rozhrabalo, popel se vytřel mokrým čistým hadrem a chléb se sázel do pece. Měla jsem plechovou lopatu. Když byl chléb v peci, přihrnulo se uhlí a pec se zakryla. Chléb tam musel být 2 hodiny.

Ještě se zmíním o tom, co se mi přihodilo jednou, když jsem pekla chléb. Bylo to v době, kdy u nás „hospodařili" Němci. Všichni, kdo bydlili na Volyni vědí, jak to vypadalo. Obilí, co jsme sklidili, jsme všechno měli odevzdat, aby Němci na frontě nepochcípali hlady. Každý ten hospodář si ale něco schoval pro sebe. Můj muž nelenil, vykopal velkou jámu, kde se to nejlíp hodilo, aby tam nepršelo, obstavil ji prkny a tam nastavěl pytle s obilím.

Jednoho dne, vím, že to bylo přede žněmi, jsem pekla chléb. Okna otevřená, dveře otevřené.. Chléb voněl na půl vesnice. Byl v peci asi hodinu a půl. Vtom jsem slyšela, jak na mě někdo křičí. Ohlédnu se a vidím, jak se přihnal malý kluk na kole a křičí: „Němci jedou do vesnice! A je jich hodně!" Ve mně by se byl krve nedořezal. Ještě štěstí, že u mě byly na prázdninách moje dvě malé sestry, takže jsme stačily chleba uklidit do té pšenice. I když voněl, Němci nic nenašli. Takže jsem to přežila bez úhony a chléb byl dost pečený.

Ti mladí lidé tomu asi nebudou věřit, ale bylo to tak, že jsme se za Němců báli mít doma i žitný chléb. Směli jsme jíst jen chléb z ječmene. Byl to strašný život.

Anna Krátká-Žáčková

Vzpomínka na kamaráda

Mrzlo až praštělo, sněhu víc než dost a dva lyžaři - kamarádi z Novin Českých na Volyni a to Milek Sochora a já jsme užívali zimních radovánek. Ve svých 16 a 17 letech jsme byli dost vyspělí a fyzicky zdatní. Kromě dlouhých pochodů na lyžích nás přepadla touha pytlačit. Líčili a stavěli jsme oka na zajíce a srnčí zvěř. Sem tam se nám podařil i úlovek, pokud nás nepředběhla liška, nebo zatoulaný vlk samotář. Lovili jsme v Dubině, na Kazbu, ve Višňovce a v lesích na Rybníčkách. Zkrátka - revír byl pod naší kontrolou.

Jednoho dne jsme si řekli - což takhle ulovit divočáka? Padlo slovo chlapa a dílo se podařilo. Divočák asi ve váze 50 kg se bořil do hlubokého sněhu a my pádili na lyžích za ním. Honička trvala víc než hodinu. Měli jsme toho dost, ale čuník také. Udýchaný se schoval do trní. Když jsme ho dojeli, zaútočil, narazil hlavou do mé nohy, ja upadl na něj, stačil mi poranit do krve ruku, ale ja se nevzdal. Držel jsem ho jak se dalo, aby mi neutekl. Vbrzku dojel i Milek. Řeznickým nožem prase několika ranami ubodal. Jak ho ale v tom sněhu dopravit domů? Svázali jsme dva páry lyží, udělali saně, divočáka na ně položili a po pás ve sněhu jsme se pomalu ploužili domů. Vše dobře dopadlo. Starší bratr Milka Jaroslav byl řezník. Divočáka po zpracování vyudil a společně jsme ho snědli. Kůže z volyňského divokého prasete putovala

do Čech při přesídlení krajanů v r. 1947 až do Staňkovic u Žatce.

Kamarád Mirek je již na pravdě boží a já píšu tuto pravdivou vzpomínku na léta mládí, prožitá se svým přítelem a spolubojovníkem v letech 1944-45.

Rosťa Pospíšil (Z Novin Českých), region Teplice

NAŠI JUBILANTI ...

Region Praha

15. února se dožívá osmdesáti let pí Helena Fraňková, prom. filozofka, roz. Katyševcevá z Verby. Své mládí strávila ve vyhnanství z Kazachstánu, kde se po smrti matky a zatčení otce musela starat o svou sestru a bratra.

Přejeme naší drahé Helence hodně krásných, pohodových dnů do dalších let a pevné zdraví.

Za celou rodinu bratr Mikuláš.

Připojují se členové pražského regionu včetně čestného člena p. Ing. Wojcieszka z Verby, t. č. z Warszawy.

Irena Malínská

Region Olomouc, část Šternbersko

Seznam členů, kteří se dožívají svého životního jubilea:

Augusta Václav, 20. 3. 1924 - 80 roků, rodák z Ulbárova, byt v Lužicích. Faltys Josef st., 27. 1. 1919 - 85 roků, rodák z Hlinska-Záhora, byt. v Bohuňovicích. Ing. Faltys Josef ml. 18. 10. 1959 - 45 roků, rodák z Mladějovic, byt. v Bohuňovicích. Faltysová Libuše roz. Vejchodová, 1. 8. 1924 - 80 roků, rodačka z Ulbárova, byt. v Mladějovicích. Hyblerová Žofie, 1. 5. 1924 - 80 roků, rodačka z Holovně, bydlí ve Lhotě u Šternberka. Kolář Emil, 28. 6. 1924 - 80 roků, rodák z Hlinska, byt. v Pasece. Kovář Jiří, 21. 2. 1924 - 80 roků, rodák z Novokrajeva, byt. ve Šternberku. Navrátilová Libuše 17. 8. 1924 - 80 roků, roz. Dandová z Podcurkova, byt. v Babicích. Polívka Václav, 6. 3. 1934 - 70 roků, rodák z Ulbárova, byt. v Babicích. Tomášek Vladimír, 4. 3. 1929 - 75 roků, rodák z Dorostaj, byt. ve Štěpánově. Truksa Josef, Ing. 13. 3. 1939 - 65 roků, rodák z Ulbárova, byt. v Bohuňoicích. Romaněnko Rostislav, 25. 6. 1934 - 70 roků, rodák z Ulbárova, byt. ve Šternberku.

Všem uvedeným jubilantům přeje mnoho zdraví, štěstí a úspěchů

Viktor Ráža

Region Chomutov

17. 2. se dožil životního jubilea 80 let náš člen, příslušník východní armády pan Antonín Haltuch z obce Dlouhé Pole na Volyni, bytem v Sušanech u Jirkova. Hodně štěstí a zdraví do dalších let přeje za region *Jiřina Kačerová*

6. 3. se dožije životního jubilea 85 let člen našeho regionu, příslušník východní armády, plukovník v. v. pan Jopsef Vejnar z města Luck na Volyni, bytem v Chomutově.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za sebe i za region *Jiřina Kačerová*

Region Broumov

V prvním pololetí oslaví v našem regionu životní jubilea tito členové:

Václav Malich, 25. 3. - 85 let. Anna Lišková, 12. 4. - 85 let. Viktor Gabriel, 20. 4. - 35 let. Maryna Horská, 2. 5. - 30 let. Václav Horský, 2. 5. - 30 let.

Všem našim jubilantům přejeme mnoho úspěchů, spokojenosti, radosti a hodně pevného zdraví do dalších let. *Za region Jiří Pokorný*

Region Domažlice

V prvním čtvrtletí se dožívají významného životního jubilea tito naši členové:

1.1.- 63 let, Vlk Josef - Dolínka - Srby. 1. 1. - 68 let - Pecková Světluše, Michalovka - Plzeň. 5. 1. - 80 let Tomanová Emilie - Lipiny - Malý Malakov u Staňkova. 5. 1. - 80 let Kocek Václav - Palče - Buková. 29. 1. - 74 let, Lokvencová Marie - Dolínka - Polžice. 2. 2. - 67 let, Pinkasová Marie - Kopče - Horšovský Týn. 6. 2. - 67 let Šebestová Evženie - Ossie - Poběžovice. 7. 2. - 80 let Ing. Kovalčuk Bohuslav - Kopče - Horšovský Týn. 8. 2. - 74 let Červenka Boris - Dolínka - Plzeň. 11. 2. - 62 let Radová Miluše - Dolínka - Horšovský Týn. 24. 2. - 75 let PhDr. Fiaqla Jaroslav - Kupičov - Plzeň. 8. 2. - 56 let Ing. Kabrt Vladimír - Ivaniče - Polžice. 25. 2. - 79 let Malá Anna - Ivaniče - Srby. 2. 3. - 61 let Makarov Nikolaj - Olšanka - Přeštice. 3. 3. - 74 let Lochman Karel - Dolínka - Plzeň. 8. 3. - 64 let Krobová-Sojková Marie - Moskovština - Blatnice. 15. 3. - 84 let Polačková Marie - Malinovka - Plzeň. 15. 3. - 83 let Dufek Vladimír - Dolínka - Srby. 16. 3. - 88 let Ledvinová Olga, Dolínka - Srby. 20. 3. - 87 let Kubačková Anna - Ivaniče - Polžice. 24. 3. - 78 let Böhmová Naděžda - Olšanka - Chudenín-Nyrsko. 29. 3. - 68 let Malá Marie - Ivaniče - Horšovský Týn.

Všem našim jubilantům mnoho zdraví, štěstí, spokojenost do dalších let přeje za region

Vladimír Ledvina a Nada Pytelková

Všem, jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Žatec

Dne 28. prosince zemřela naše členka Nina Matějková z Málnice, rodačka z Volkova na Volyni ve věku 80 let.

30. ledna zemřel také náš dlouholetý člen Rostislav Linhart ze Žatce z domova důchodců po dlouhé nemoci ve věku nedožitých 79 let. Pocházel z Novin Českých a byl příslušníkem Svobodovy armády.

Oběma lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje *za celý region Kamila Ondrová*

Ve věku 81 let zemřela náhle dne 4. 2. pí Věra Riglová. Zprávu podává syn Valerij a dcera Olga s rodinami

Region Broumov

Milostivý Bůh si 2. 1. 2004 povolal k sobě vzácného člověka a svého věrného služebníka, duchovního správce pravoslavné obce v Jaroměři-Josefově, mitr. prot. (děkana) Jiřího Tomáška.

Odešel ve věku nedožitých 74 let.

Dne 9. 1. 2004 se celá pravoslavná obec, rodina i sousedé rozloučili se svým duchovním správcem v obřadní síni ve Dvoře Králové n. L.

Důstojný obřad vedl arcibiskup pražský a českých zemí vladyka Kryštof ještě s několika duchovními. Uložením zemřelého do rodinného hrobu byl obřad zakončen.

Tento kamarádský muž se narodil v Dorostaji České na Volyni. Jeho otec byl řemeslník a zbožný člověk, který v obci vedl pravoslavný chrámový sbor. Semínka víry v Boha a lásku k bližnímu mu vštípila rodina. Ke studiu theologie ho získal d. o. Pařízek, velký pravoslavný misionář. Studoval v Prešově, povolávací rozkaz ho odvedl od studia, ale pokračoval dálkově.

V r. 1956 ukončil studia a uzavřel sňatek se snoubenkou Marií v chrámu sv. Jiljí v Jaroměři. Následovalo vysvěcení na kněze a první místo v Ústí n. L.

V těžkých dobách útlaku církví byl nucen téměř na deset let opustit duchovní službu a pracoval v civilním zaměstnání. Pracoval na poště a v Ricu Kacléřov. Tam hrál v závodní kapele a tu pak později i vedl.

V r. 1966 se mohl vrátit do duchovenské služby pravoslavné církve a stal se správcem církevní obce Jaroměř-Josefov. Zajížděl do Hradce Králové, Lanškrouna, Pardubic a do Kacléřova u Svitav.

Do konce života si ponechal službu v Broumově a Trutnově.

Já vzpomínám na pana Tomáška jako na ochotného, laskavého a společenského člověka. Kdo jste ho poznali, vzpomínejte na něj v dobrém a připojte se k modlitbě se mnou. Budiž mu věčná paměť!

Vilma Magáňová, Dvůr Králové n.L. 9. 2. 2004

Vzpomínka

Počátkem ledna roku 2004 odešel dobrý člověk, náš tatínek Vladimír Hibrant.

Byl nám vzorem hrdého, poctivého vlastence - Čecha z Volyně.

Nikdy nepodlehl „lákavým" nabídkám politických i jiných stran, protože upřednostňoval svobodu svědomí a věděl, že jen tak si zachová svou páteř. Současně prosazoval pravdu, ať se „vrchnosti" líbila či nikoli.

Aktivně svou obětavostí a dřinou svých rukou zanechal České republice, potažmo i sobě, pomníky práce a lásky, lásky k padlým spolubojovníkům proti fašizmu. Nikdy na jeho laskavé srdce nezapomeneme!

Miloslava Keprtová - dcera

Region Praha

3. prosince 2003 v nedožitých devadesátinách zemřela nejstarší členka pražského regionu, pí Libuše Vítková, narozená v Dědově Hoře, nyní bytem v Praze. Dlouholetá průvodkyně Čedoku, kde svým novým, nezkušeným kolegyním vždy ochotně a obětavě pomáhala v jejich práci. V kolektivu byla oblíbená a vážená. S bolestí v srdci na zesnulou maminku budou vzpomínat dcery Tamara Zemanová a Světlana Kulichová s rodinami. S upřímnou soustrastí se připojují členové regionu Praha. *Irena Malínská*

V lednu 2004 zemřela ve věku 77 let Anna Vopařilová rozená Braunová. Pocházela z Dubna, nyní bytem Tatenice, okr. Ústí n. Orlicí. Budiž jí země česká lehká!

Region Chomutov

Po krátké, těžké nemoci zemřel dne 2. 12. 2003 ve věku nedožitých 70 let člen našeho regionu pan Jaromír Šebesta z Kupičova na Volyni, bytem ve Vilémově u Kadaně.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje

Jiřina Kačerová

Region Šumperk

Oznamujeme, že zemřela paní Františka Vysocká z Pokos, bytem Šumperk, ve věku 85 let.

Rodině projevuje za region upřímnou soustrast

Alice Bílková

Region Mohelnice

Dne 21. 12. 2003 jsme se rozloučili s naším členem panem Mstislavem Ferzikem. Zemřel po dlouhé a těžké nemoci ve věku 77 let. Pocházel z obce Dorostaje, nyní bytem Vlachov u Šumperka. Sloužil v první brigádě u pěchoty. U Dukly byl dvakrát raněn. Poprvé do ramene a po vyléčení šel znovu do boje. Podruhé byl raněn do hlavy. Po válce byl operován v Hradci Králové, ale všechny střepiny se nepodařilo odstranit. Trpěl tím celý život.

Výbor regionu projevuje tímto pozůstalým upřímnou soustrast.

Za region Machovská

Jiří Drvota, narozený 6. 5. 1936 v obci Noviny České, nyní bytem v Mohelnici, tragicky zemřel v květnu 2003.

Tichou vzpomínku věnuje sestra a synovec

Všem pozůstalým projevuje svou upřímnou účast i redakce Zpravodaje

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ v lednu 2004

Region Praha:

Helena Křikavová-Albrechtová, Praha - 200 Kč, Marie Lomská-Findejsová, Praha - 500 Kč, Helena Kvašovská-Bártová, Praha - 50 Kč, Václav Puškin, Praha - 150 Kč, D. S., Praha - 200 Kč a Vlasta Vránová, Mimoň - 200 Kč.

Region Šumperk:

Věra Kucharčuková, Nový Malín - 200 Kč.

Region Chomutov:

Evženie Dvořáková, Blov - 50 Kč

Region Žatec:

Miroslav Bernat, Volevčice u Mostu - 500 Kč, Libuše Šebková, Louny - 200 Kč, Jiřina Skalická, Žatec - 100 Kč, Jiřina Kubizňáková, Velká Dobrá - 100 Kč a Tamara Brodilová, Praha - 100 Kč.

Region Olomouc:

Vlastimil Kleibl, Litovel - 100 Kč, Mikuláš Cibulka, Skašice - 50 Kč, Marie Svobodová, Bystřice pod Hostýnem - 50 kč a Vladimír Tengler, Hněvotín - 100 Kč.

Těmto členům děkuje vedoucí regionu Vladimír Tengler

Region Karlovy Vary:

Larisa Zábranská, K. Vary - 100 Kč

Region Litoměřice:

Věra Víchová, bytem Litoměřice - 200 Kč, Vladimír Iránek, bytem Polepy - 200 Kč, Anna Hendrychová ze Štětí - 100 Kč, Marie Vacatová z Lovosic - 100 Kč, Toušková Marie z Litoměřic - 100 Kč a Miluše Smetanová z Encovan - 50 Kč.

Peníze odeslala jednatelka regionu pí hospodářce Nečasové.

Všem dárcům děkuje ze srdce redakce Zpravodaje i CV SČVP

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta: 000000-1937591369/0800**, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.**. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20. 2. 2004